

Atlar Arabalar İnsanlar

– yolcu9901 · 07 Haziran 2019

Atlarımız vardı bir zamanlar kanlı canlı, okşar gibi tımarını yaptığımız, kendimizden evvel doyurduğumuz. Atlarımızla, duygusal bağımız vardı bir bakıma. Köpeğimiz, kedimiz, tavuklarımızla bir avluda hepimiz.

Hız. Ali'nin Düldülü, Köroğlunun kır atı, Kiziroğlu'nun alapaça'sı

"Bir atı var Ala Paça peh peh peh

Mecal vermez Kırat kaç hey hey hey"

dizesindeki gibi efsanelere, Dadaloğlunun; "Arab atlar yakın eder ırağı" türkülere konu, Arap atları

Ve Yaşar Kemal'in anlatımıyla: "Atın boynuyla başı düz olmuştu. Koşan at ilerilere ilerilere

sünüyordu." (Akça sazın ağaları:2) Sünen al atı, Nazım'ın; "atları rüzgâr kanatlılar!" dizesinde sözünü

ettiği "rüzgâr kanatlı atlar nicoldu?

Soruma; kendine has, duru diliyle Yaşar Kemal veriyor cevabı.

"O iyi insanlar, o güzel atlara binip gittiler

Demirin tuncuna, insanın piçine kaldık"

Her zaman olduğu gibi, haklısın ustam. Haklısın!..

James Watt, ilk Makineyi üretilip pazara sürdüğünde... Bu makine, on Beygir gücünde, diye pazarlamıştır.

James Watt, ilk makineyi sattığında, on at ve bir nalbant vurduğunu düşünmüş olabilir mi?

Hiç sanmıyorum.

"Kapitalizm; Önce atları vurur sonra nalbantları."

Zavallı atlar, şimdilerde iş üretmek yerine yarış pistlerinde sahiplerine para kazandırmak için koşuyor. Ya da sirklerde soytarılık yapıyorlar.

James Watt'tan, yani ilk buharlı makineden, günümüze makineler öyle güçlendi, öyle çoğaldı ki ne at kaldı ne de nalbant.

Tozlu yollar asfalt, asfalt yollarda arabalar, arabalar, arabalar...

Her sınıftan insanlar için, araba sahibi olmak vazgeçilmez tutku haline geldi. Eli biraz para gören, borç- harç bir araba ediniyor.

Arabayı alan, arabasına da iyi bakıyor doğrusu. Sesi değişse sanayide, öksürse sanayide, tıksırsa sanayide.

Kendisi mi arabaya biniyor. Araba mı kendisinin sırtında belli değil.

Oysa...

Hayat, size tahsis edilmiş sıfır km. bir araba gibidir. Siz kullanır siz eskitirsiniz başkaları değil. Sigortası da yoktur hani.

Ama kapının önündeki arabaya bakmaktan, kendi beden arabamıza yani hayatımıza sırtımızı dönüyoruz.

Öksürüyoruz. Üşütmüşüz canım, geçer. Boynumuz tutulur. Ceryanda kalmışız, geçer. Mide bulantısı, istifa. Yediğimiz bir şey dokunmuştur, geçer.

Geçer geçmesine de her rahatsızlık bir hasar bırakır, bedenimizde.

Hayat, Kıskançtır. Siz ona sırtınızı döndüğünüzde ya böğrünüze, ya bağrınıza ya da sırtınıza vurur.

Sonunda koşarsınız doktora ama... Doktorun ağrıları azalmaktan başka da yapabileceği pek bir şey kalmamıştır. İlaçlarla yaşamaya devam edersiniz.

Geçte olsa anlarsınız ki;

Hayat, kelebek kadar narin, örselenmeyecek kadar kıymetlidir.

İlaçlarla da olsa yaşadığınıza sevinirsiniz.

Yaşayan yaşlanır.

Yaşıyorsanız, doğal olarak yaşlanırsınız.

Yaşlandıkça direnciniz azalır. Hareketleriniz yavaşlar.

Yaşınız ilerledikçe, ağrılarınız çoğalır, kullandığınız ilaçlarınız çeşitlenir.

"Bu gün nasılsınız ?" diyenlere, "İyiyim" dersinizde ihtimal, içinizden kendinize, kendi gerçeğinizi

"Kervan geçmez, ıssız bölge gibiyim

Odamda münzevi, bilge gibiyim

Yatağa uzanmış, gölge gibiyim

Anlatılmaz gayrı, benim hallerim."

Diye mırıldanır, yakınırsınız.

Yazımı şöyle sonlandırmak istiyorum.

Bir hayatınız, iki seçeneğiniz var.

Ya yaşarsınız ya da nasıl telef ettim diye şaşarsınız.

Tahir Eker